

Dohányárusok Közlönye

A MAGYARORSZÁGI NAGY- ÉS KISTŐZSDE TULAJDONOSOK
SZAKKÖZLÖNYE ÉS ÉRTESTŐJE.

KIADOTULAJDONOS ÉS FELELŐS SZERKESZTŐ:
HATSEK ADOLF.

Szerkesztőség és kiadóhivatal:
Budapest, VI., Nagy János-utca 1/B.
hova az előfizetési összegek, valamint a
kéziratok küldendők.
Előfizetési ár fél évre 5 korona.
Kéziratok nem lesznek visszatérítve.

Megjelenik minden hó
1-én, 10-én és 20-án.
Egyes példány nem kapható.
Előfizetési ár fél évre 5 korona.
Előfizetni csak fél évenként lehet.

TARTALOM. Bérbe adható-e egy dohány-nagyáruda? — Képtelen újsághírek. — Vegyesek.

Bérbe adható-e egy dohány-nagyáruda?

Röviddel ezelőtt határozott nemmel feleltünk volna e kérdésre. Nemmel azért, mert tudtunkkal eddig egy dohány-nagyáruda bérbe adása szigorúan tiltva volt, mivel az érvényben levő rendeletek szerint csakis az engedély tulajdonosa jogosult az üzlet vezetésére, egy körülmény, melynek jogosultságához szó sem fer. De értesítenek bennünket, hogy egy dohány-nagyárusnő, kinek mellekesen meg különlegességi fajok eladására is engedélye van, üzletét haszorbérbe adja. E nagyáruda, melynek forgalma körülbelül 800.000 korona és a főváros területén van, most is bérbe adandó és nyíltan kínálják. Miután e kérdés sok egyent érdekel, megbeszélés tárgyává tesszük.

Tudtunkkal egy nagyáruda bérbe nem adható és ha az engedély-tulajdonos ezt mégis megteszi, az engedély tőle megvonható. Hogy ez ebben az esetben nem történt meg, abban leli magyarázatát, hogy a kompetens hatóságnak tudomására nem jutott. De ha ez megtörténne és ennek dacára a nagyárudát bérbe adják, ugy egy precedensesettel állunk szemben, mely bizonyára konzekvenciákat von maga után.

Ha a mondat: „Egyenlő jogot mindenkinek“ tény, ugy ez esetből kifolyólag minden nagyárusnak jogában állandó üzletet bérbe adni.

A jelenlegi árusítási viszonyok pedig olyanok, hogy a vidéki nagyárusok, — csak mellékfoglalkozásnak tekintik, mely révén áruüzletük felvirágzását velük elerni, ennek folytán csoda volna, ha a vidéki nagyárusok ez engedélyt ki ne aknáznák. Az eddigi szokás szigorú betartásáról következőket adjuk felvilágosításul:

Ha egy nagyáruda engedélyeztetik, annak tulajdonosa kötelezi magát az üzletet saját személyében vezetni és az üzletben előfordultakért felelősséget vállalni. Jogában áll ugyan a nagyárusnak, magát egy második személy által helyettesíteni, de annak mint alkalmazottnak és fizetett embernek kell szerepelnie.

Ha az engedély-tulajdonos bizonyos időre üzletétől távozni kíván, ugy köteles ezt a m. kir. pénzügyminiszteriumnak — helyettesítője megnevezésével — bejelenteni, mely miniszterium 6 hónapi szabadságot adhat. Ha e szabadság letelt, ugy újból kérhet, mely esetleg ismét engedélyeztetik, mindenesetre kellő megokolás után.

Ezekből látható, hogy egy nagyáruda

bérbeadásáról szó sem lehet és előfordulnia nem szabad, mert különben minden erre vonatkozó rendelet hatályon kívül helyezett volna

A kisárusítás, illetve a kisárusok üzlete is másképpen fejlődne, ha a bérbeadás megengedtetnék. Mi, részünkről nem volnánk ellene, ha a már Ausztriában sok év óta megengedett bérbeadás nálunk is is megengedtetnék. Azonkívül nem szabadna annyi kisárudának lennie, melyeket bérbe venne, holott a bérbeadóknak sem hoz elegendő hasznot; de szemügyre veve ez eshetőséget azt találjuk, hogy az összes tőzsdek bérbeadását abban a perczen engedélyezni kellene, ha csak egyetlen-egynél volna az eset.

Tehát, a dohányárudák bérbeadásának kérdése a mondottak után eléggé világos; nem adható bérbe még akkor sem, ha fontos okok szólnak mellette. Ez monopólium a monopóliumban volna, monopólium azok részére, kik maguknak pénz nélkül egy kis jövedelmet biztosítani akarnak.

Bármily homályosak is a meghatározások az engedélyadás tekintetében, bármily elferdítéseknek legyenek is azok kitéve, egy azonban áll és ez az, hogy ily fontos rendeleteket nem szabad szem elől téveszteni.

Beszámolunk egy esetről, amely előadta magát, anélkül, hogy a közelebbi körülményeket érintjük, csupán azért, mivel minket nem az eset, hanem a tárgy érdekel. Ha tényleg így áll a dolog és helybenhagyatik — semmi ellenvetésünk. Másrészt azonban erőlyesen követeljük, hogy ha egy bérbeadás történt, az minden nagyárusnak megengedtessek. Szükséges a dolog tisztázása, mely nem privát ügy, hanem quasi a nagyárus jogát képezi. Ha mint olyan minősítetik, akkor isten nevében, nem törődünk többé vele. Tudtunkkal ez az első eset, melyet e tekintetben ismerünk.

Elég fontosnak tartjuk az ügyet, vele e helyen foglalkozni és azon kívánságunknak adunk kifejezést, miszerint egy erre vonatkozó rendelet bennünket, illetve olvasó körünket fölvilágosítaná, hogy mit szabad és mit nem.

Eddig azon kérdésre, bérbe adható-e egy dohány nagyáruda, mindig nemmel feleltünk.

Ha egy precedenset fennforog, ugy azon kellemetlen helyzetben vagyunk, mindig ez újból arra utalni. Kivételes eset a szóban forgó kérdésnél nem lehet, mert az államkincstár sérelméről van szó.

Képtelen újsághírek.

Azon több lap által hozott hír, hogy a dohány-nagyárudák megszűnnek, hivatalosan s részünkről is megczafolatott s mégis akadnak lapok, melyek ezen újságcacsát újból felfrisítik. Bár eféle kacsák az uborka saisonban napirenden vannak, mindazonáltal kívánatos volna, ha az illető újságok ily hírek terjesztésében némi komolyságot tanúsítanának, mert azok valótlanúsága minden sorból kitűnik.

Miután — mint mondánk — a hír megczafolatott, javitanak azon és hozzáadásokkal fűszerezik. A dohány-nagyárudákat — így mondják — igenis fölözlatják és próbaképen máris 20 nagyárudát állami hivatalokká alakítottak, a hátralévő 460 pedig következik.

Azonban a dolog így áll:

Igaz ugyan, hogy Szegeden már tíz évvel ezelőtt a nagyáruda állami hivattalá változtatott, de csak azon okból, mert nem találtak egyén, ki az elárúsítást oly alacsony eladási jutalék mellett elvállalta volna, mint azt kívánták. Az államosítás más városokban is próbáltott, még Budapesten is 25 évvel ezelőtt, de siker nélkül. Az árusítás magánemberek útján mindenütt olcsóbbnak mutatkozott, mint állami költségen. Utóbbi időben, azaz két évvel ezelőtt Kolozsvárott államosították a nagyárúsítást, problematikusan sikerrel. Naponként vesszük az ottani kisárusok panaszeit, miszerint az árut csak egy-két nap után kapják.

Ugyanaz történik mindenütt, hol az árúk kiadása hivatalnokokra van bízva.

Nem tagadhatók ezen jelenségek és mindenki, ki e szakmában járta, ismeri.

Hogy a nagy- és kisárusok egymással nincsenek megegyedve, az már a dolog természetében fekszik. A kisárus kénytelen áruit ott vásárolni, ahová utasítatik és ez teher neki, ha nem is az. Másrészt azon képtelen állítás, hogy a nagyárus a jobb szivarokat saját kisárúsításra használná, nem áll, mert: először jobbakat kellene gyártani, másodsor azokból a jókat megtalálni. Ilyen panaszok a szakember előtt neveléségek. Bizonyítékul e panaszokra pedig szolgáljon azon körülmény, hogy a nagyárus kisárusítása legfeljebb összforgalmának 5 százalékát teszi. Hát most hova jutnak a „jobb szivarok“?

De hát ki foglalkozik ily haszontalan dolgokkal, dolgokkal, melyeket egy tőzsdés álmodott és valamely újságrporternek elmondott.

Sajnos, hogy az újságok ilyen hírek terjesztése előtt nem informáltatik magukat.

És ezért újra hangoztatjuk, hogy a nagyárudák nem államosítottak; ha pedig ez mégis bekövetkezne, ugy meg vagyunk róla győződve, hogy e államhivatalok élete nagyon rövidre lesz szabva.

Reméljük, hogy az éfélé kacsák után kapkodó újságok kijelentésünkkel megelégszenek — jövő nyárig, amikor az anyaghiány ismét ily hireket fog szülni.

Vegyések.

A börzeadó. A minap felszólaltunk az ellen, hogy az értékpapír-forgalmi adó levonására szánt bélyegeket csakis a vámházban lehet kapni, a mi fölötté terhes a szegényebb börze-látogatókra nézve és igen méltányos volna, ha a börze épületében is árusítanák. A felszólalásnak, megelégedésel konstatáljuk, megvolt a hatása. A székesfővárosi pénzügyigazgatóság ugyanis a börze épületében lévő trafikot bizta meg az értékpapír-forgalmi adóbélyegyek árusításával.

A postai adminisztráció egyszerűsítése. Hegedüs kereskedelmi miniszter az adminisztráció egyszerűsítése érdekében leiratot küldött a postaigazgatósághoz. Meghagyja, hogy minden ügyet a lehető legegyszerűbben intézzenek el s közbeeső intézkedésekkel ne halogassák. A mit lehet, szóbelileg telefonon intézzék el. Hivatalos jelentésekben minden udvariaskodó sallangot kerüljenek, a felekné a beadványokra nyomban feleljenek. A miniszter egyuttal előterjesztést kér további reformokról.

Budapest nem kézbesít. Tudniillik nem kézbesít másnak és nem ingyen. A főváros ez ideig egész csomó olyan ingyen-szivességet tett az államnak, hogy például elvállalta a kézbesítési szolgálatot némely állami fórumok számára is. A kerületi előljárók tanácsára kimondta a tanács, hogy ebben a tekintetben fölmondja az államnak a barátságot. A határozat értelmében fölkerik az igazságügyminisztert, hogy gondoskodjék a bírói végzések kézbesítéséről. Értesítik az ország valamennyi pénzügyigazgatóságát, hogy a fővároshoz kézbesítés végett ezentul semmiféle iratot ne küldjenek, mert a kézbesítést a főváros nem fogantatja. A kézbesítő szolgálat egységesítése érdekében a katonai és illetőségi iratok kézbesítését a tanács az előljárókra ruhazza. Értesíti a főváros a postahatóságokat is, hogy a kényszer-kézbesítések portóköltégeit ezentul nem hajtja be.

54.100 sz.
V. 1900.

Ajánlati hirdetmény.

A nagyváradi m. kir. p. ü. igazgatóság részéről ezennel közhírré tétetik, hogy Bihar megyébe kebeleztet Belényes községben folyó 1900. évi október 1-től üresedésbe jövő dohány nagyáruda betöltése végett írásbeli ajánlatok beadása után 1900. augusztus hó 26-án a p. ü. igazgatóságnál verseny tárgyalás fog tartatni.

Az árlejtés tárgyát ugyancsak a versenyzők által az eladás után igénybe vehető ellátási jutalék fogja képezni és a dohány nagy áruda annak fog átadatni, ki a legcsekélyebb eladási díjt fogja követelni, mindazonáltal a kincstár fenntartja magának azon jogot, hogy versenyzők között szabadon választhasson, mi okból az ajánlattevő semmi esetben sem támaszthat igényt azért, mivel ajánlata el nem fogadtatott.

Az eddigi dohány nagyáruda a nagyáruda kezeléseért 1½% szóval egy és fél százalékos tőzsdíjt élvezett.

A dohány nagyárudának utolsó három évig nyers forgalmának átlaga 130.602 korona 34 fillért tett ki és ahoz anyag beszerzés végett kisárvas van utalva továbbá az áruda kezelésével a bélyeg és váltó-úrlapok eladásának kötelezettsége 1½% eladási jutalék mellett, eladásának jogsultsága is egybe van kötve, mely utóbbi el-

adásra 1½% vagy ennél kisebb tőzsdíjnak igénybevétele mellett adatik meg az engedély.

Az összes gyártmány-készletek a nagyváradi dohányáruda raktárból, a bélyegkészletek pedig a belényesi kir. adóhivatalnál lesznek beszerzendők.

Figyelmeztetnek pályázók, hogy a dohánygyártmányok eladására vonatkozó szabályok 13. §-a, mely szerint az üres gyártmányládák a kincstár részéről visszaválatnak, érvényen kívül helyezettvé, azokat a m. kir. dohányáruda raktárból, illetleg a fő és alárusoktól a megállapított eladási árak megfizetése mellett tulajdonukba átvenni kötelesek.

A kincstár az árudának bizonyos összegben meghatározott jövedelmet nem biztosít és ez okból későbbi kérvények az eladási díj utólagos felemeléséért tekintetbe vétetni nem fognak, ugy kárptólási igények sem támaszthatók.

Köteles leend a vállalkozó a dohány nagyárudát az átvételre kitűzött napon továbbá a fogyasztási viszonyoknak megfelelő 14 napi tartalék készletet 5000 kor. értékben beszerezni és folyton érintetlen teljességben fentartani, azonkívül a napi eladásra szükségelt gyártmány mennyiségét is beszerezni.

A dohány nagyáruda és evvel egybekapcsolt kis tőzsde élénk forgalmu helyen, száraz bolti és raktári helyiségben személyesen kezelendő és az üzletről azon öt rendbeli könyvek pontosan vezetendők, melyek a dohányeladási szabályok 19. §-ban részletezve vannak. A pályázók kötelesek bánatpénz fejében 200 koronát készpénzben, vagy tőzsdén jegyzett állampapírokban 1 koronás bélyeggel ellátott, szájtkezüleg aláírt lepecsételt ajánlatukhoz csatolni, vagy pedig ezen összeget valamelyik állami pénztárnál lefizetni az arról szóló nyugtát az ajánlatához mellékelni, és az ajánlatot ezen cím alatt: „Ajánlat“ a belényesi dohány nagyáruda elnyereségre legkésőbbben 1900. augusztus hó 26 d. e. 9 óráig a p. ü. igazgatóság főnökségénél közvetlen vagy posta útján benyújtani.

Az ajánlatokban az igényelt kezelési díj százálekbán számmal és betűkkel tisztán kifejezendő és az ajánlatokhoz egyuttal a magyar honoságot, polgári állást és erkölcsi kifogástalanságot és vagyoni állapotot igazoló hatósági bizonylatok is csatolandók. Olyan ajánlatok, melyek ezen tulajdonokkal nem bírnak, vagy más pályázók ajánlatára hivatkoznak, valamint azok is, melyek határozatlanul szerkesztvék, u gyszintén elkésve benyújtott vagy utó ajánlatok figyelembe nem vétetnek.

Táviratok jogérvényes ajánlatnak semmi körülményben között tekintetni nem fognak. A versenyzésben részt nem vehetnek azok, kik a törvény értelme szerint szerződés kötésre nem képesek, továbbá valamely büntény, csempészet, vagy másnemű jövedéki kihágás miatt, avagy az állam biztonsága ellen elkövetett áthágások miatt illetékesen elíteltettek, vagy az alól csak bizonyítékok elégtelenségéből is felmentettek.

Továbbá kizárva maradnak azon egyedüriségi tárgyak eladói, kik az üzletről büntetés képen elmozdítottak, és oly személyek is, kik nem az áruda székhelyén laknak, vagy kiknek a politikai szabályok az üzlet helyén leendő állandó tartózkodást nem engedik meg.

Ha az említett akadályok egyike vagy másika csak az üzlet átadása után jutna a hatóság tudomására, a p. ü. igazgatóságnak jogában álland az eladási engedélyt elvonni.

A pályázók bánatpénzei, csak a tárgyalás teljes befejezése után fognak visszaszolgáltatni, az elfogadott ajánlattevő bánatpénze pedig csakis érintetlen készlet beszerzése után.

Ha vállalkozó a dohány nagyárudát az átvételre kitűzött határnapon át nem veszi, vagy k később ajánlatától visszalépne, bánatpénzét

elveszti, és az áruda kezelésének betöltése végett újabb pályázat fog nyitlatni, melyen részt nem vehet.

Az ezen vállalatnál mérvadó részletes feltételek és azzal egybekötött kötelezettségek a p. ü. igazgatóságnál és belényesi p. ü. öri biztossal megtekinthetők.

Ajánlati minta: Aldírott ezennel késznek nyilatkozom a belényesi.....

dohány nagyárudát az erre és különösen az anyagkészletre nézve fenálló szabályok pontos betartása mellett% szóval száztólai tőzsdíjjal elvállalni és feltétlenül alávtem magam a pályázati hirdetményben foglalt határozatoknak.

A hirdetményben megjelölt okmányok és bánatpénz ide csatolva.

Kelt
A czimlapon: Ajánlat a belényesi kincstári dohány nagyáruda átvételére.

Nagyváradon, 1900. évi augusztus hó 2-án.

M. kir. pénzügyigazgatóság.

34246 sz.
IV—1900

Ajánlati hirdetmény.

Az aradi m. kir. pénzügyigazgatóság részéről ezennel közhírré tétetik, hogy az üresedésbe jött pankotai dohánynagyáruda kezelésének betöltése céljából nála 1900. évi szeptember hó 11-én d. e. 10 órákor zárt írásbeli ajánlatok utján versenytárgyalás fog tartatni.

Az ajánlatok tárgyát a dohányforgalom utáni tőzsdíj fogja képezni.

A jogosítvány annak fog adatni, aki erre alkalmazsán találtatik és a ki a legkisebb tőzsdíjat követeli.

Az eddigi dohánynagyárús a dohányanyagának nagyban eladás után 3% azaz három százálekos tőzsdíjat élvezett.

A kisáruslasi, valamint valódi havanna-szivar áruslasi joggal s bélyegjeggy s váltóúrlap áruslasi kötelezettséggel is egybekötött dohánynagyáruda mult évi nyers forgalma 207.496 korona 14 fillér volt, melyből 3444 kor. 18 fill. saját kisárusdájára, 204.051 kor. 96 fill. pedig az anyagbeszerzés végett hozzáutalt 143 dohánykisarús forgalmára esik.

Az egy koronás bélyeggel ellátott sajátkezüleg aláírandó és lepecsételendő ajánlatokban, melyek legkésőbb 1900. évi szeptember hó 11-ének délelőtt 10 órájáig az aradi m. kir. pénzügyigazgatóság főnökehez közvetlenül benyújtandók, vagy posta útján beküldendőek lesznek — a követelésbe vett kezelési díj %-ban számmal és betűkkel tisztán kifejezendő s hozzá a magyar állampolgárságot, nagykorúságot igazoló közhatóságilag kiállított erkölcsi és vagyoni bizonyítvány is csatolandó.

Aradon, 1900. augusztus 2.

M. kir. pénzügyigazgatóság.

Szegédszerkesztő: Heltal Nándor.

Első cs. és kir. szab. eredeti selmezzl pipa-, taltéklpka- és pipaszár-gyár gőzerő-berendezéssel.

TAKÁCS EDE
Zólyom-Selmezz mellett
Alapított 1836-ban.

Ajánlja a legjobb hírnévnek örvendő és kintő minőségre nézve páratlan valódi selmezzl agyagpipáit, taltéklpáit, pipaszárakat és szivarszárakat, minden kivitelben, a legolcsóbb árak mellett.

Képes árjegyzékek bérmentes visszaküldés esetén kívánatra bérmentes küldetnek.

Egyedüli hírnévcs jó gyártmány.

„DOHÁNYÁRUSOK KÖZLÖNYE“

(ORGAN DER TABAK-GROSS UND KLEINVERSCHLEISSER UNGARNS).

INHALT. Kann eine Grosstrafik verpachtet werden? Unsinnige Zeitungsmeldungen — Vermischtes.

Kann eine Grosstrafik verpachtet werden?

Bis vor Kurzem hätten wir diese Frage entschieden verneint. Wir hätten sie verneint, weil es unseres Wissens nach bisher streng untersagt war, eine Grosstrafik in Pacht zu geben, nachdem die bestehende Vorschriften ganz genau besagen, dass der Lizenzinhaber einzig und allein berechtigt ist, das Geschäft zu führen, ein Umstand, dem eine vollständige Berechtigung zuerkannt werden muss.

Nunmehr wird uns zur Kenntniss gebracht, dass eine Grosstrafikantin, die ausserdem noch die Lizenz zum Verkaufe von Spezialitäten-Sorten besitzt, ihr Geschäft verpachtet. Diese Grosstrafik, welche einen ungefähren Umsatz von 800.000 Kronen erzielt und die sich im Bereiche der Hauptstadt befindet, ist auch dormalen in Pacht zu geben und wird ganz öffentlich als solche offerirt. Aus dem Grunde interessirt diese Frage eine Menge von Leuten, weshalb wir sie auch hier zur Besprechung bringen.

Wie gesagt, unseres Erachtens nach darf eine Grosstrafik nicht in Pacht gegeben werden und wenn dies ein Lizenz-Inhaber gleichwohl thut, so wird ihm die Lizenz entzogen. Dass es in diesem Falle nicht geschah, mag seine Begründung darin zu suchen sein, wonach dieser Fall nicht zur Kenntniss der kompetenten Behörde gelangte. Geschieht dies und wird die Verpachtung gleichwohl geduldet, dann haben wir es mit einem Präzedenzfalle zu thun, der sicherlich Konsequenzen nach sich ziehen wird. Nachdem der Ausspruch „Gleiches Recht für Alle“ nicht bestritten werden kann, wird es, wenn die Verpachtung gutgeheissen wird, nunmehr jedem Grossverschleisser freistehen, sein Geschäft in Pacht zu geben. Und da die Verschleissverhältnisse momentan derart liegen, dass der grösste Theil der Provinz-Grosstrafikanten den Verschleiss der Tabak-Produkte nur als Nebenbeschäftigung betreibt, um das eigene Waarengeschäft aufzubessern, so sollte es uns wundern, wenn nicht der grösste Theil der Provinz-Grosstrafikanten von dieser Erlaubniss Gebrauch machen würde.

Zur Aufklärung des bisher streng eingehaltenen Usus, diene folgendes: Wird eine Grosstrafik-Lizenz ertheilt, so geht der Lizenz-Inhaber die Verpflichtung ein, das Geschäft in eigener Person zu leiten und für alles, was in seinem Geschäfte vorkommt, persönlich die Verantwortung zu tragen. Der Grosstrafikant ist wohl berechtigt, sich durch irgend Jemanden substituieren zu lassen, jedoch muss diese Person in Gehalt stehend, als Angestellter fungieren. Will der Lizenz-Inhaber eine Zeit lang von seinem Geschäfte fern bleiben, so hat er unter Anmeldung jener Person, die ihn vertreten wird, sein Ansuchen an das k. u. Finanzministerium zu richten, welches

ihn für 6 Monate einen Urlaub ertheilen kann. Ist dieser Urlaub zu Ende, dann kann er neuerdings um einen solchen ansuchen, der eventuell abermals bewilligt wird. Selbstverständlich müssen für die Beurteilung entsprechende Gründe angegeben werden. Hieraus ist deutlich ersichtlich, dass an eine Verpachtung der Grosstrafik nicht gedacht werden kann und dass eine solche niemals stattfinden darf, da sonst sämtliche hiefür gültigen Verordnungen ausser Kraft gesetzt wären. Aber auch der Kleinverschleiss, beziehungsweise das Geschäft der Kleintrafikanten würde sich in einer ganz anderen Weise gestalten, wenn die Verpachtung gestattet würde. Wir, für unseren Theil, hätten ja nichts dagegen einzuwenden, wenn die in Österreich bereits seit vielen Jahren gestattete Verpachtung auch bei uns erlaubt wäre. Ausserdem dürften bei uns sich nicht gar so viele Tabak-Trafiken befinden, die in Pacht genommen werden würden, zumal der Verdienst nicht einmal für die eigene Person hinreicht; allein, wir fassen diese Eventualität im Auge und finden, dass man die Verpachtung der Trafiken in dem Augenblicke gestatten müsste, wo dies auch nur bei einer einzigen Trafik geschähe.

Die Frage, ob eine Gross- oder Kleintrafik verpachtet werden darf, erledigt sich von selbst nach dem Gesagten. Sie darf nicht verpachtet werden, selbst dann nicht, wenn auch gewichtige Gründe dafür sprechen. Es wäre dies ein Monopol im Monopol, ein Monopol für jene, die ohne Betriebskapital und ohne zu arbeiten sich eine kleine Rente sichern wollten.

So unklar die Bestimmungen über die Ertheilung der Lizenzen lauten, so manigfachen Deutungen dieselben auch ausgesetzt sind, Eines steht gleichwohl fest und zwar, dass derartige wichtige Verfügungen nicht so leicht übergangen werden können. Wir berichten über einen Fall, der vorgekommen, ohne uns über die näheren Umstände auszusprechen, da es uns nur um die Sache selbst und nicht um dieses Vorkommnis zu thun ist. Wird die Angelegenheit, wenn sie sich wirklich so verhält, gutgeheissen, uns ist es recht, wir haben nichts dagegen. Andererseits aber müssen wir mit aller Entschiedenheit verlangen, dass wenn eine Verpachtung vorgekommen ist, diese auch jedem Grosstrafikanten ohne Weiteres gestattet werde. Es muss Klarheit in eine Sache gebracht werden, die keine Privatangelegenheit, sondern eine solche ist, die quasi ein Recht des Grossverschleissers bildet. Wird es als solches deklariert, nun dann, in Gottes Namen, wir bekümmern uns weiter nicht darum. Unseres Wissens nach ist es der erste Fall, den wir in dieser Beziehung kennen. Wir halten daher die Angelegenheit für wichtig genug, um hier unsere Meinung darüber geäussert zu haben und gleichzeitig den Wunsch auszudrücken, dass eine darauf bezügliche Verordnung uns,

beziehungsweise unseren Leserkreis darüber aufkläre, was gestattet ist und was nicht. Bisher haben wir auf die Frage, ob eine Grosstrafik verpachtet werden darf, stets mit Nein geantwortet. Sollte ein Präzedenzfall vorliegen, dann sind wir in der unangenehmen Lage, immer und immer darauf hinzuweisen. Einen Ausnahmefall kann und darf es jedoch bei der in Rede stehenden Frage nicht geben, zumal es sich dabei um einen Nachtheil zu Lasten des Staatsschatzes handelt.

Unsinnige Zeitungsmeldungen.

Nachdem sowohl von offizieller Seite, wie auch von uns die von vielen Zeitungen gebrachte Mittheilung, dass die Grosstrafiken aufhören, vollständig widerlegt wurden, gefallen sich einige Blätter darin, diese Zeitungsentee nochmals aufzufrischen. Obgleich in der sauren Gurkenzeit, wo die Zeitungen an Stoffmangel fürchterlich leiden, diese Erscheinung wohl kein Wunder ist, sollte man doch annehmen, dass die betreffenden Blätter ihrem Berufe mit grösserem Ernste obliegen, als Mittheilungen zu veröffentlichen, deren Unwahrheit in jeder Zeile nachgewiesen werden kann.

Nachdem, wie gesagt, die Dementis zur Kenntniss der betreffenden Blätter gelangten, wird nun die Angelegenheit etwas verbessert und mit Zuthaten gewürzt. Die Grosstrafiken, so heisst es, werden doch aufhören zu existieren, ja man hat schon versuchsweise 20 Staatsämter im Lande aus ihnen gemacht, und die übrigen 460 werden ihnen nachfolgen. Nun verhält sich die Sache ganz anders und zwar: Wohl hat man in Städten, wie zum Beispiel in Szeged schon vor zehn Jahren die Grosstrafik in ein Staatsamt umgewandelt, und zwar aus dem Grunde, weil sich dort kein Bewerber um die Grosstrafik fand, der zu einem solchen kleinen Prozentsatz den Verschleiss besorgt hätte, wie es gewünscht wurde. Der Versuch, die Grosstrafiken zu verstaatlichen, wurde auch noch in einigen Städten gemacht, ja sogar in der Hauptstadt wurde das Experiment schon vor 25 Jahren eingeführt, aber ohne Erfolg. Es zeigte sich überall, dass die Uebergabe des Verschleisses an Private weit billiger zu stehen kommt, als die Geschäftsführung in eigener Regie. Zuletzt wurde vor zwei Jahren die Grosstrafik in Kolozsvár verstaatlicht, ebenfalls ein sehr problematisches Beginnen. Uns selber gehen täglich Klagen der dortigen Kleintrafikanten zu, weil diese ihre Waaren erst nach ein bis zwei Tagen ausgefolgt erhalten. Dasselbe geschieht überall, wo die Ausgabe der Waaren an Kleintrafikanten durch Beamte erfolgt.

Diese Thatsachen lassen sich nicht leugnen und Jeder, der mit dem Fache vertraut ist, kennt sie. Dass Gross- und Kleintrafikanten nur selten miteinander zufrieden sind, liegt in der Natur der Sache, nachdem Jeder gezwungen ist hier oder dort seine Waaren kaufen zu müssen, dies als eine drückende Last empfindet, selbst wenn sie es nicht ist. Und was schliesslich den Unsinn anbelangt, dass die

Grosstrafikanten die besseren Zigarren für sich behalten, so müsste es vorerst bessere geben, dann aber auch müsste er selbst diese besseren herausfinden können. Jeder Fachmann wird darüber lachen, wenn er solche Anklagen hört. Als schlagendster Beweis gegen diese Anschuldigung mag aber der Umstand gelten, dass der Grosstrafikant in seiner Kleintrafik selten mehr als 5 Prozent seines Umsatzes verkauft. Nun, und wohin kommen die anderen „besseren Zigarren“?

Doch wer wird sich mit solchem Gewäsch ernstlich befassen, ein Gewäsch, das vom schläfrigen Trafikanten erfunden und irgend einem Zeitungs-Reporter mitgeteilt wird. Schade ist es nur, dass sich die Zeitungen, bevor sie derartige Dinge aufnehmen, nicht genau vorher informieren. Und darum sei nochmals wiederholt, die Grosstrafiken werden nicht aufhören zu existieren, denn wenn dies doch einmal der Fall sein sollte, so sind wir überzeugt davon, dass die sie ersetzenden Staatsämter nur eine sehr kurze Lebensdauer erzielen werden.

Hoffentlich geben sich die stets nach Neuigkeiten haschenden Blätter, welche diese Mittheilungen gebracht, nunmehr zufrieden, bis zum nächsten Sommer, wo abermals ein Stoffmangel das Erdichten derartiger Neuigkeiten notwendig machen wird.

Vermischtes.

Stempelzeichen auf Papier. Das österreichische Finanzministerium verlaublich folgenden Erlass, dessen Inhalt, auch für unsere Handelswelt von Interesse wäre, wenn diese Verfügung auch hier eingeführt würde: Zuzufolge Erlasses des Finanzministeriums vom 23. Februar d. J. können Parteien zum Zeichen der Entrichtung der durch die Gebührengesetze angeordneten Stempelabgabe den amtlichen Aufdruck von Stem-

pelwerthzeichen der Werthskategorien von 2, 4, 10, 14, 24, 26, 30, 38, 40, 50, 64 und 88 H. sowie von 1, 2, 5, 7, 10, 12, 20, 25, 50 und 100 K. auf unbeschriebenes, zur Ausfertigung von Urkunden, Schriften und Behelfen bestimmtes Papier, und zwar: 1. auf ganz leeres Papier; 2. auf unbeschriebene Blanquette jeder Art, mit Ausnahme von Promessenscheinen, als Blanquette für Rechnungen, Frachtbriefe, Wechsel, kaufmännische Anweisungen, Checks, Vollmachten, Quittungen, Zeugnisse, Eingaben u. s. w.; 3. auf noch nicht verwendete Handels- und Gewerbebücher bei dem k. k. Centralstempelamt in Wien mit der Massgabe erwirken, dass dieser Aufdruck in Bezug auf die Entrichtung der Stempelabgabe der vorschriftsmässigen Verwendung von allgemeinen Stempelmarken, beziehungsweise amtlichen Blanquetten gleichgeachtet wird. Der Stempelaufdruck findet aber nur insoweit statt, als derselbe nach Beschaffenheit des Papiers mit den vorhandenen Maschinen technisch ausführbar und zur Entrichtung der Stempelabgabe der Aufdruck von nicht mehr, als fünf Werthzeichen auf ein Papier erforderlich ist. Eine Entwerthung der Stempelzeichen durch Ueberschreiben oder Ueberstempeln ist nicht erforderlich. Durch diesen Ausdruck von Stempelwerthzeichen wird einerseits eventuellen Umständen und den damit zusammenhängenden Straffolgen wegen vorschriftswidriger Verwendung von Stempelmarken vorgebeugt, andererseits sichern sich die Parteien ein wesentlich vereinfachtes Verfahren beim Umtausch derart abgestempelter Blanquette, sofern überhaupt die gesetzlichen Bedingungen hiefür vorhanden sind. Neben der vorstehend gestatteten Entrichtungsart kann die Stempelabgabe nach Wahl der Parteien auch weiterhin in der bisherigen Weise entrichtet werden.

Vereinfachung der Postadministration. Handelsminister Hegedüs hat bezüglich Vereinfachung der Administration an sämtlichen Postdirektionen einen Erlass ergehen lassen, in

welchem es heisst, dass jede Angelegenheit möglichst rasch erledigt werde und keine Verzögerung erleide. Wo es angeht, ist jede Angelegenheit telefonisch zu erledigen. In amtlichen Berichten ist jeder Höflichkeitsquatsch zu vermeiden, den Parteien auf ihren Eingaben sofort zu antworten. Der Minister verlangt gleichzeitig neuere Unterbreitungen für weitere Reformen.

Budapest stellt nicht zu. Das heisst, behündigt nicht für einen anderen und nicht umsonst. Die Hauptstadt hat bisher eine Masse Gratis-Freundschaften dem Staate bewiesen so z. B. übernahm sie den Zustellungsdienst für mehrere staatlichen Institutionen. Auf Anrathen der Bezirksvorsteher wurde beschlossen, dem Staate in dieser Beziehung die Freundschaft zu kündigen. Im Sinne des Beschlusses wird der Justizminister ersucht, für die Zustellung der richterlichen Beschlüsse zu sorgen. Den Finanzdirektionen wird bekanntgegeben, dass an die Hauptstadt keinerlei Schriften zu senden sind, da dieselbe die Zustellung nicht durchführt. Im Interesse der Einheit des Zustellungsdienstes werden die Akten der Militär- und Zuständigkeitssektion den Bezirksvorstehungen behufs Zustellung überwiesen. Weiters verständigt die Hauptstadt die Postdirektion, die Portospesen der Zwangs-Zustellungen nicht einzutreiben.

Die Börsesteuer. Nach berechtigten Klagen der Börse-Besucher bezüglich der Kalamität, dass die für den Abzug der Werthpapiere-Verkehrssteuer bestimmten Stempelmarken blos im Zollamte zu haben sind, was für die ärmeren Besucher der Börse von Nachtheil ist, hat die hauptstädtische Finanzdirektion die im Börsengebäude befindliche Trafik mit dem Verkaufe derselben betraut.

Briefkasten der Redaction.

B. F. in D. Wegen Raummangel in nächster Nummer Gruss!

Hilfsredakteur: Ferdinand Heitai.

„LE GRIFFON“

„LE SUBLIME“

anerkannt bestes und feinstes echt französische
ZIGARETTENPAPIER.

Unentbehrlicher Artikel in den k. u. Tabak-Gross- und Kleintrafiken!

LOHNENDER VERSCHLEISS,
weil von Jedermann verlangt.

GENERAL-DEPOT:
GOLDZIEHER GÉZA
Budapest, V., Sas-utoza 29. szám.